

»Sovražnik jo je ugrabil,« je žalostno pripovedovala pavova družica, »zato mrzim sedaj ta otok.« Zasolzila se je ob misli na ljubo prijateljico in še je dostavila:

Da snidenje pride, želi mi srce!
Ej, grde tako in resnično težké
ločitve so žalostne mračne stezé!

Tudi antilopa je žalovala po izgubljeni prijateljici in hotela zapustiti otok, toda naposled so se vendar vsi trije zedinili, da le še ostanejo v tem lepem kraju.

Ostali so torej skupaj. Jedli in pili so v miru in na varnem, le spomin na izgubljeno prijateljico jih je moril.

Nekega dne pa je dejala antilopa: »O, tovariša, glejta, ljudje, ki so prišli z ladje, so bili vzrok ločitve in pogina race. Varujta se torej zvijače in spletk Adamovega sina!«

In pavova družica na to: »Prepričana sem, da ni prav nič drugega zakrivilo njene smrti nego to, ker ni izgovorila besed — čast Bogu. Da, često sem dejala: Kliči »čast bodi Bogu«, zakaj bojim se zate, ker zanemarijaš hvalo Vsemogočnemu! Glej, vsa bitja, ki jih je Bog ustvaril, ga poveljujejo, in kdor oni rek pozabi, tega doleti uničenje.«

Ko je čula antilopa te besede, je vzkliknila: »Bog naj napravi tvoje obličje lepo!« in jela je ponavljati častilni rek in ga je ponavljala vsako uro. Pravijo, da je bil njen rek takle: Čast bodi Povračevalcu vsega dobrega in hudega, Gospodu veličja in kralju kraljev!«

Slepe miši.

*Mi se igramo slepe miši
in se skrivamo po hiši;
a lovi nas Francka mala,
rdečo ruto privezala
čez oči si je, ko dali
v mračni kot smo jo, zbežali:*

*»Zdaj nas išči, muca naša!
No, zakaj se cmeriš, mala,
pa bi rada se igrala;
ali je prevrela kaša,
saj si slepa muca naša?
Primi, zgrabi našo Anko;*

*tam pri peči glej zaspanko,
ni je strah pred slepo mucu,
sanja, miška, belo štruco,
ki s sladkim medom je polita
in vsa z mandeljni pokrita!«*

*Pa zagrabi Francka Anko
in prestraši jo zaspanko,
da zavpije: »Pusti celo
meni sladko štruco belo!«*

*»Tebi štruco? Kakšno, Anka?
Ti nas zdaj loviš, zaspanka!«*

Gustav Strniša.

